

fejlődés tendenciáinak nyomán, embereknek kell akarniok, tettel, tévedéssel, áldozattal valósítaniok, megharcolniok...

Vico isteni Providentiá-ja lett ezzel világivá. Megnyílt egy óriás lehetőség.

V A S E G E K A L A T T

Irta: FODOR JÓZSEF

*Végzetes idő feszítette zord
Egeit fölém! Csattog, mint acél
A madarak szárnya, s a télbe-forrt
Mezőkön, mint nehéz jaj, száll a szél;*

*És már nem lelem magam hangjait;
Mint patakot rádült ár, elmosott
Az idő: s csak buborékként szakít
Torkom föl egy nyögést: erőm halott!*

*Belsőm halott, s csöndben lehull kezem
És jaj, lassan már mindent hagyna itt —
De reszketve érzem vert testemen
Átzugni az Isten viharait.*

*A lélek költ, mint rogyott állatot
A vad hajtó, dolgot sürgetve ver:
Bosszus cseléd, akivel rábizott
Munkájáért a bős Gazda perel.*

*S míg nyögve vérzem, mit vad keze mért
Belsőmre, mint villámcsapásokat —
Lelkem vergődve kél: s új szavakért,
Kinját enyhíteni, hiába kutat!*

*Mert mi az, amit mondhatnék ma itt,
Mi még hű, élő és ható erő? —
Szóm üres; nem állva s látva sívít
A kor, s fül nincs: kihíbbant az idő!*

*S hős láznak mi maradt: mult vezetők,
S holt költők utját utánarógni még,
Képzelt vezérként vélt sereg előtt —
Hű, szent tettvágnak hű menedék!*

*Fájó menedék öncsalás: s mi tán
Bus vigasztalólul mégis lehet,
Ha más nem, tett: már a tettért csupán —
Magát csitító lelkiismeret.*